

Blik op de Betuwe

Ervaringen van een importbewoner

Weg met die sportschool

Het valt mij op dat veel Betuwenaren last hebben van bijziendheid.

In de directe omgeving van hun woning weten ze alles maar dertig kilometer verderop is het soms al buitenland.

Zelfs tien kilometer is vaak al een brug te ver.

Vanuit Ingen naar Tiel is toch nog wel te overzien maar toch zei iemand me "Tiel is niet viel". Ik schrijf het maar op zoals ik het hoorde maar de strekking was mij wel duidelijk.

Dat is wel jammer want zo mis je toch wel het een en ander.

Ik noem een voorbeeld.

Zien jullie het ook wel eens?

Mensen die op een fiets voor een raam in een sportschool zich een blauw hart zitten te trappen.

Alles in de lucht van zweet, bier en hachee en dan na afloop aan de bar de effecten weer teniet doen?

Dat kan anders

Persoonlijk heb ik helemaal niets met sport. Nou ja ik maak er een sport van om zo snel op de afstandsbediening te drukken dat Toine Huys na Nieuwsuur misschien nog net "Over naar de sp..." kan zeggen maar dan heb ik hem al weggedrukt.

Wat een slap gelul altijd over wat de een gehoord heeft en wat de andere zei.

Het valt mij bijvoorbeeld ook nogal op dat sommige van de grootste sportliefhebbers rondlopen met een figuur als een slecht gestopte leverworst.

Dat komt van al die competities die je al chips en knakworst-etend met een krat bier onder handbereik moet volgen.

Een paar jaar geleden, we waren net aan de wal komen wonen, miste ik het water nogal. We waren inmiddels overgestapt op een motorboot als een soort surrogaatvaren maar het wordt pas leuk als je een flinke tocht maakt en dat kan niet altijd en dus lonkte het water vaak tevergeefs.

Waar de nood het hoogst is, is de redding nabij.

Het plaatselijke krantje viel in de bus met een mededeling dat je je kon opgeven voor een proeftochtje in een roeisloep.

De kennismaking zou plaatsvinden op een Culemborgs winkelcentrum in plaats van op de woelige baren maar een kleinigheidje hou je toch dus mijn vrouw en ik erheen.

Wat een prachtboot en wat een enthousiaste mensen en vooral wat een welkom. Als schipper ben je noodgedwongen individualist (zelfs samenwerken doen we alleen), maar dit stond mij meteen al erg aan.

Het enige wat nog vraagtekens oproep was de reclame van een uitvaartonderneming die op de romp te lezen was, maar ook hierin werd ik snel gerustgesteld.

Die onderneming deed aan lange termijnplanning.

De eerste tocht zal ik niet snel vergeten.

Het ging om een proefronde van een half uur op de Lek.

Na tien minuten keek ik al schichtig uit naar de haveningang want ik had het gevoel dat mijn armen bij recht staan, ter hoogte van mijn knieën zouden hangen.

Allemachtig, wat is dat een zware sport dacht ik nog.

Ik was de tijd dat ik op de zeevaartschool werd afgebeeld in een vergelijkbaar vaartuig kennelijk al weer helemaal vergeten.

Wat een verrassing dat na een paar weken gemakkelijk een half uurtje achter elkaar kon worden doorgeroeid terwijl je gewoon nog in staat was om over de mooie omgeving inclusief de ijsvogeltjes te praten.

Nu roei ik wel in een seniorenboot maar toch.

Op 5 november 2017 eindigden we met diezelfde seniorenploeg ergens midden in het veld van 120 concurrenten tijdens de Muiden-Pampus-Muidenrace, dus echt langzaam ging het niet.

We waren de oudste deelnemers met een gemiddelde leeftijd van 66 jaar.

Vroeg in het jaar 2018 start het roeiseizoen weer en de roei afdeling van watersportvereniging De Helling in Culemborg heeft de beschikking over een tweede roeisloep.

<https://www.wvdehelling.nl/afdelingen/sloeproeien>

Wees er snel bij en meld je aan. Je kunt er terecht als recreatieve roeier, als sportieve roeier en als senior.

Je ziet en hoort er meer dan op je smart-phone en als je denkt dat roeien voor studenten is dan zie je daar dat het voor iedereen is, vrouwen, mannen, jong en oud en die bar.....

ja die hebben ze ook.

Maarten Vroombout